

DUMINECA

Organ de propagandă religioasă și morală
și organ informativ al AGRU-lui din Eparhia Maramureșului

Suroul de distribuire: Librăria Asociațiunii Sighet, Piața Unirii No. 25

Apare în fiecare Duminică.

Prețul unui exemplar: 1 Leu

Lumina

Omul pribeag în întunerecul nopții este cuprins de o bucurie deosebită la văzul unei raze de lumină, care din depărtare strălucește la ochii bietului călător rătăcitor pe căile umbroase și întunecate. Se înviorază inima plină de îngrijorare, când pe orizontul de răsărit se arată primele raze ale luminoșului soare și cu nerăbdare așteaptă, ca acest izvor de lumină să arunce în belșug antenele sale de eter la ochii oboșiți de căutarea cărărilor acoperite de negrul întunerecului. — Și în concertul de mulțumită a întregii firi se încadrează și armoniile sufletești ale bietului călător.

Dispare greutatea nopții și deodată cu ea și emoția produsă de frică, precum și nesiguranța atât de deprimantă.

Lumina este un dar foarte mare dela „Părintele luminilor” și chiar necesar pentru viața între-

gei naturi. Firul de iarbă, planta cu frunze, o floare, nu se pot lipsi de lumina soarelui dătător de viață.

Orbul lipsit de darul văzului nu se poate bucura de frumsețile naturii, de armonia de culori a florilor, de verdeța bradului și a câmpului și chiar nici de albeața zăpezii căzute peste văi și munți, neavând cu ce să captureze razele luminoase.

Precum în viața noastră fizică avem nevoie de lumină multă, astfel și în viața spirituală lumina e nespus de necesară, căci fără ea vom fi rătăcitori pe căi nesigure și cu ușurință vom cădea în prăpastiile cele mai periculoase.

Lumina sufletului nostru este cel născut în Betleem botezat în apele Iordanului: Hristos.

Hristos este lumina întregului neam omenesc, El este un izvor nesecat de lumină vie pentru ochii sufletului omenesc.

Cât adevăr este în cuvintele prorocului citate de sf. Evanghelist Matei: Poporul cel ce ședea în întunec a văzut lumină mare.

Și totuși mulți încearcă să întunece lumina lumii. Puterile întunerecului iau lupta cu lumina și vreau să arunce umbră în fața Soarelui să nu „luminezepe tot omul ce vine în lume”. Unii din neștiință și orbire sufletească, alții prin răutate vreau să-l depărteze pe omdela iz vorul luminii.

Și unii și alții stau în slujba nopții și nu a zilei, contrar poruncii de a urma lumina, — căci numai servitorii întunerecului au interes să stingă candelile luminoase în sufletele oamenilor.

Părintele luminilor va face ca lumina să învingă și „întunerecul să nu o cuprindă”. I. Berinde prof.

Pentru comitet răspunde: Titu Berinde

Scrisoare deschisă către I. P. S. Sa mitropolitul Visarion Puiu

Cernăuți

Inalt Prea Sfințite,

V'am celut cuvântul de deschidere rostit la constituirea adunării eparhiale ort. a Maramureșului la Cernăuți și tare am rămas uimit de cele ce spuneți.

Vorbiți și I. P. S. Voastră de „credința străbună” ca și cum această virtute ar fi moștenită dela străbuni și n'ar fi un dar al lui Dumnezeu.

Mai pomeniți de „destrămarea” dela 1700, când în realitate atunci se uniseră toți Românii Ardeleni (și protopopii din Brașov, Sibiu, Săliște și Hunedoara). Numai mai târziu, prin unelirile Sărbilor pravoslavnicii a Sașilor luterani și a Ungurilor calvinisti, s'a spart impunătoarea solidaritate a Românilor ardeleni, rămânând unii uniți, iar ceilalți făcându-se neuniți. Statisticile stau mărturie. După numărătoarea din 1733, în Ardealul întreg sunt 2294 preoți uniți și numai 458 neuniți. Ceva mai târziu, în 1750, se constată 543.657 Români uniți cu Roma și numai 25.065 neuniți. Toț în acest din urmă an se găseșc 1704 biserici unite și abia 14 neunite (Vezi „Transilvania”, Sibiu, Nr. 9—10 din 1899 și Dr. Augustin Bunea, Din istoria Românilor, Episcopul Ioan Inocențiu Klein, 1728—1750, Blaj 1900, paginile 302—419). Timp de cincizeci de ani și mai bine

nu se pomeneste de o biserică ortodoxă neunită în Ardeal. Denumirile populare obișnuite în Ardeal, în deosebi, în părțile Alba-Iuliei, de „vechi” pentru uniți și de „noui” pentru neuniți întăresc adevărul acestor statistici.

Regrețați faptul că unele sate românești din Ardeal sunt „cu două rânduri de biserici”? Foarte bine! Dar să nu uitați că Moldova I. P. S. Voastre e și ea desbinată în ortodocși „pe vechi”, adică stiliști și „pe nou”, adică oficiali. Pe când însă desbinarea noastră s'a produs de mult și e cristalizată în cunoscutele patru puncte dogmatice, deosebirea dintre stiliști și ortodocși e numai pentru pascălie. Înainte de a Vă uni cu alții uniți — Vă mai întâi între Dv. — Noi aici în Maramureș, în Satu Mare, în în Sălaj, în Someș, în Năsăud, în Mureș, Alba și pe Târnave suntem mase compacte de Români uniți, mărturisind aceeași credință creștinească și românească ca și episcopii Inocenție Micu, Petru, Pavel, Aron, Grigorie Maior, mitropoliții Șuluj, Vancea, Suci, ori învățații Samoila Micu Klein, Gh. Șincai, Petru Maior, T. Cipariu, Ion Micu Moldovanu, Augustin Bunea ș. a. tot atâtea glorie ale culturii și literaturii române. Nu ni-e rușine nici de creștinismul lor în conformitate cu acela al

Bisericii mame din Roma, nici mai ales de Româanismul lor fără de prihană, fiind ei socotii precursori și proroci ai unității noastre naționale. Aveți bani și vreți să faceți un lucru de folos pentru neam? În loc de a introduce calul troian între noi, Românii Maramureșeni, contribuiți mai bine pentru fortificarea granițelor noastre așa de slab apărate. Și așa guvernul d-lui G. Tătărescu n'are bani și caută să stoarcă cheltuelile acestor întărituri prin rețineri forțate din leafa bieților funcționari. * Orice Român trebuie să prefere un brâu de piatră și de oțel bine construit și cu folos pentru țară unor biserici ortodoxe goale, fără credincioși, oricât ar dori ele să fie dominante acolo unde nu au pe cine să domineze.

Și mai ciudată mi se pare acea parte a cuvântării I. P. S. Voastre, unde recunoașteți „superioritatea” bisericii catolice din care face parte și biserica unită, dar spuneți că ea n'are ce căuta la noi; o „refuzați”. Ei bine, I.P.S. Voastră o puteți refuza în numele propriu, dar nu în al altora; nu, mai ales nu în al nostru cari de 237 de ani ne dăm seama de dumnezeieștile ei binefaceri. La dreptul vorbind, nu prea înțelegem nici refuzul personal al I.P.S. Voastre. Căci a recunoaște superioritatea unui lucru și a refuza să-l ai, când poți s'o faci fără de nici un risc, e cel puțin o primejdie. Oare ce ar zice ostașii noștri, dacă, în loc de avioane, de tunuri, de tancuri și alte arme moderne, oricât

* Scrisoarea se dețază încă din vremea guvernului Tătărescu.

de superioare, sub cuvânt că sunt „străbune”, i-am înarma cu care cu bivoli, cu sulii, cu săgeți, cu tunuri de cireș? Și cum ar primi medicina noastră propunerea de a înlocui serurile, vaccinele, metodele anestezizante și profilactice moderne cu tradiționalele leacuri băbești? Nu vedeți că lumea merge înainte pe toate tărâmurile și că ea trebuie să înainteze și pe tărâmul religios?

Mai vorbiți de „dezunirea” Românilor uniți? Cugetați I.P.S. Voastră că aveți de a face cu o turmă de inconștienți, de înstrăinați, de vânduți dușmanilor? Ei bine, urmașii marilor ctilori, descălecători de țară și mai nou și de cultură românească nu pot fi tratați așa. Vorba cântecului moldovenesc: mai curând va crește iarba în tindă și va ajunge spicu'n grindă decât marea majoritate a Românilor din Nordul Ardealului, astăzi în parte covârșitoare unită, schismatică — neunită. Mai ales nu după ce de două veacuri și mai bine avem nespusa mângâiere de a fi regăsit în Vechea Romă nu numai maica noastră de sânge, ci și cea de credință, iar în fiii Ei; Italiani, Francezi, Belgieni, Spanioli, Portughezi, Americanii de Sud și Centrali pe frații noștri cei mai buni, de aceeași viță și credință: una, sfântă, catolică, apostolică, romană.

Vreți să refaceți unitatea noastră „religioasă”? I. P. S. Voastră ați făcut nu de mult elogiul patriarhului Romei, zicând că e singurul care merită acest nume. Cunoașteți calea.

Știți unde duce. Biserica mamă și toți fiii Ei, în număr de peste patru sute de milioane, vă așteaptă cu dor și drag. „Cel ce vrea să vie după mine, să se lapede de sine, să-și ia crucea și să-mi urmeze”.

Dumineca

Botezul Domnului.

Era toamnă târzie după ce Ioan a lucrat câteva luni în împlinirea chemării lui. Mișcarea în popor era atît de puternică, încât Mântuitorului i sa părut timpul potrivit să se descopere.

Anul al treizecelea în care era, este plenitudinea vârstei bărbătești și timpul cel mai potrivit de a activa. Așa a luat Domnul rămaș bun de la Mama lui și dela Nazaret, ca să nu se mai întoarcă. Aceasta despărțire a fost pentru El o jertfă însemnată. El a părăsit o vatră intimă, o vieață liniștită și o mamă, care îi era atît de scumpă, lângă care atît a lucrat, pe care acuma era să o lase singură și care trebuia să simtă atît de tare durerea despărțirii.

Vieața, pe care avea să o ducă de acum înainte, era o vieață neliniștită și înconjurată de cele mai grele împrejurări. Dar El s'a dus și s'a dus pentru totdeauna. Aceasta separare totală de casă și masă, de carne și sânge, o pretinde însăși esența chemării apostolicești. Este un postulat al exem-

plului bun, față de aceia cărora se propovăduște iubire, față de Dumnezeu și față de suflete, ea este jertfa, prin care se pot dobândi suflete, numai ea dă posibilitate și forță de a lucra. Insuși Mântuitorul a pus mai târziu în aceasta pricină foarte serioase și indispensabile pretențiuni față de învățăceii lui, și așa nu a voit să rămână dator El însuși cu exemplul său.

Drumul lui Isus ducea la Ioan lângă Iordan, ca să se boteze de el. Iordanul izvorînd la picioarele marelui Hermon, și traversând lacul — în sf. Scriptură de multe ori numit marea — Genezaretului în nenumărate cotituri, când întinzându-se, când strâmtorat între stânci, spre miazăzi în Marea Moartă. În ambele laturi să deschid văi lăturalnice cu ape abundente, de a stînga platourile din Perea, de a dreapta avînd munții Efraim și Iuda. Tîrmurile fluviului, bogat în pești este când stîncos, când arată peisagii minunate de stepe înconjurată de păduri de plopi și salcâm, terebint și arini. Pe acest drum de vre-o 23 de ore mergea Domnul s'au singur s'au însoțit de țărani din Galilea, cari mergeau asemenea la Ioan. Simplu și sărac a plecat El ca să întemeieze împărăția lui Dumnezeu. Nici odată un stăpînitor al lumii nu a plecat la o asemenea întreprindere mai lipsit de mijloace. El nu avea nimic decât sărăcia, patimile cari îl așteptau și puterea dumnezeirii.

Locul presupus de botez al

În Iordan era nu departe de punctul nordic al Mării Moarte. Iordanul curge aci într'un vad de trei mile de lat, partea estică a terenului este un părete stâncos, partea vestică un platou întins de ierburi, cu păduri. Mântuitorul a sosit poate chiar la locul de botez — care era plin de corturi și colibi — când Ioan a predicat norodului după obiceiul lui simplu, nobil, aspru și serios. Domnul a ascultat cu înțelegere și umilit, împreună cu restul ascultătorilor îndemnul profetului de a se boteza întru iertarea păcatelor.

Așa a stat Mântuitorul în fața lui Ioan, și acesta acum l'a văzut întâia oară cu ochii lui trupești pe Domnul, pe care cu atâta dor l'a așteptat, cu atâta zel l'a propovăduit, și care era sufletul vieții lui.

Precum se vede din cuvintele de salut, Ioan a recunoscut pe Domnul dintr'un îndemn dumnezeesc la prima înfățișare. Plin de umilință și respect voia să înlăture, să boteze pe Isus și a zis: „Eu am lipsă să mă botezi și tu vii la mine?” Ioan a înțeles prin aceasta botezul mesianic, pe care l'a fost anunțat și prin aceasta a mărturisit pe Isus ca Mesia și Dumnezeu. De umilința slujitorului smerit trebuie că s'a bucurat Mântuitorul. Însă i-a răspuns: „Lasă de acum să fie așa pentru că așa să se împlinescă întreaga dreptate”. Vroia să spună cu acestea, că se cade să ne folosim de toate mijloacele mântuirii pe cari Dumnezeu din când în când le ordonă și dacă

nu sunt strict impuse. Așa botezul era un mijloc de pocăință a lui Ioan și voința lui Dumnezeu de a o întrebuița cum era dat de și nu ca un ordin expres, totuși ca s'at pentru întreg poporul. Ioan a înțeles pe deplin înțelesul cuvintelor și numai decât s'a supus voinței lui Dumnezeu.

Deci Mântuitorul a făcut precum au făcut toți ceilalți și după ce și-a depus hainele într'unul dintre corturi, a coborât întovărășit plin de respect de Ioan în fluviu și s'a scufundat în apa Iordanului sub mâna lui Ioan, până ce el probabil a botezat sufletul lui Ioan cu neprețuite daruri pe cari numai Dumnezeu le cunoaște. Când s'a ridicat Domnul din apă și și-a îndreptat mâna către Părintele ceresc în mulțumiri, cari erau potrivite tainei pe care îl primise atunci dintr'o dată s'a văzut ceriul deschizându-se, era probabil un nor strălucitor, care a învăluit pe Mântuitor și a revărsat o puternică lumină în jurul Lui.

În aceasta lumină a apărut Spiritul Sfânt în formă de porumb strălucind și El de lumină, pogorându-se pe Isus, și în acelaș timp s'a auzit din nor un glas puternic îndreptat către Isus zicând: „Acesta este fiul meu cel iubit, întru carele bine am voit” (Mat. 3, 17.) Este probabil că și alții cari s'au botezat deodată cu Isus, în primul rând Ioan au văzut apariția și au fost învredniciți a auzi descoperirea.

Pentru Ioan acesta era semnul după care trebuia să recunoască pe Mesia.

Din aceste amănunte putem vedea importanța misterului. Ea este integral exprimată în intențiunea Mântuitorului, când a voit să fie botezat de Ioan. Din partea lui Isus trimiterea lui Ioan trebuia să fie confirmată ca o instituție dumnezească, Ioan însuși trebuia să fie consacrat, cinstit, mângăiat și înștruat. Ioan nu a mers niciodată la Isus din bun simț de umilință, abnegare de sine, și credincios chemării sale serioase.

Acum Mântuitorul vine la el. Iară Mântuitorul a voit să ne dea prin aceasta un exemplu de a se folosi cu promptitudine și copilărească umilință de toate mijloacele pe cari le-a ordonat Dumnezeu în ordinea mântuirii. Acest motiv îl declară însuși Mântuitorul. El s'a făcut ca unul dintre noi, și s'a supus până acum legii întregi; acum a voit să se asocieze mișcării generale spre Dumnezeu, și a primi botezul pocăinții, cu atât mai mult, că El era să șteargă păcatul nostru, ca reprezentant al omenirii păcătoase. Prin urmare botezul în Iordan este prefigurarea morții și îngropării Lui. El însuși ne va vorbi mai târziu despre moartea Lui, ca despre un botez și așa sacramentul botezului are însemnătatea de a muri păcatului. Mântuitorul a ținut mai departe descoperirea Lui înaintea poporului și consacrarea Lui pentru activitatea sa publică. Aceasta este în adevăr însemnătatea semnelor minunate la botez. Aceasta era cea mai măreață descoperire, dintre toate de până acum.

Locul de lângă Iordan era cel mai potrivit. Acolo era de față întreg Ișrailul, acolo s'a accentuat mai puternic, sub impresionanta activitate a lui Ioan entuziasmul religios al poporului și așteptarea lui Mesia, botezul Lui a fost inaugurarea împărăției Lui, din care cauză Mesia însuși n'a putut să lipsească.

Dovada, dată de Preasfânta Treime, a fost cea mai clară, cea mai sublimă și cea mai sărbătorească și în fața poporului întreg. Aceasta descoperire a fost totodată răsplata umilirii și înjosirii incompreensibile a Domnului la Botez, precum acreditarea și inaugurarea oficială în funcțiunea de trimisul lui Dumnezeu, Preot, Împărat, Profet și Fiul lui Dumnezeu. Pentru aceea apare și Spiritul Sfânt, nu ca și cum Isus numai acum l-ar primi integral, ci ca și se arate, că deja de mai înainte l-a avut. Spiritul Sfânt este doar spiritul descoperirii și primul motiv al funcțiunii sacre. Cu aceasta coborîre introduce așa zicând pe Mântuitorul în slujba lui și preia conducerea Dumnezeu-lui-Om în chemarea lui de imciuire și de pace.

În sfârșit — Domnul a voit prin primirea botezului lui Ioan a prefigura botezul lui propriu, botezul creștin și a invita pe toți oamenii la primirea lui, prin exemplul ce a dat. Botezul lui propriu nu l'a putut primi de oarece încă nu era întemeiat și de oarece El ca adevărat Fiu al lui Dumnezeu a fost deja în posesiunea lui. A putut

însă să primească prefigurarea acelui botez, botezul lui Ioan, și prin aceasta a descoperi și a pregăti botezul Lui.

Așa botezul Domnului este o taină sublimă și măreață. Este o minunată descoperire a dumnezeirii Lui în umilirea și înjosirea Lui, este punctul culminat în activitatea lui Ioan la Iordan și prefigurarea sfințirii întregului neam omenesc prin botezul creștin. În sfârșit bote-

Ucenicii Domnului.

2. Sf. apostol Andrei.

Sf. Andrei.—fratele sf. Petru,— pe când era la pescuit a fost și el, invitat de Domnul ca să-l fie ucenic. După înălțarea lui Isus la cer, el a mers să predice sf. Evanghelie în Grecia. Acolo a fost prins, de mai mulțori bătut cu vergeaua, și — în sfârșit, — condamnat la moartea crucii. El a dăruit hainele sale călăului și îndată ce a văzut crucea, a îmbrățișat-o strigând: „O preabună cruce, eu te-am dorit de mult timp!”. De sus, de pe cruce, sf. apostol Andrei, timp de două zile a predicat Evanghelia mulțimei care era de față la chinul său. În sfârșit, iertând tuturor, a întărit cu viața cuvântului predicat, dându-și sufletul în mâinile lui Isus.

Intr'adevăr, sf. Andrei demult dorea crucea și își pregătise sufletul pentru a o primi. Să-i urmăim sf. apostol în această sfântă prevedere și să ne pregătim pentru a suferi cu tărie și curaj, cele mai grele încercări. Să cerem dela Dumnezeu să ne pedepsească după bunul

zului lui Isus este o pregătire la viața Lui publică.

Prin părăsirea țării sale și prin despărțire de neamurile lui, Mântuitorul rupe legăturile cari au putut să-l împiedice în chemarea Lui mesianică. Prin confirmarea sărbătorească la chemarea de propovăduitor, prin glasul Părintelui ceresc, și prin coborîrea vizibilă a Spiritului Sfânt, Mântuitorul este introdus în mod oficial în activitatea Lui publică.

„Iată mie să nu-mi fie a mă lauda fără numai în crucea Domnului nostru Isus Hristos”.
Galateni 6, 14.

Său plac, dar să cerem și putere de a suferi, cum a făcut sf. Augustin. Dacă această cerere ni-se va împlini, crucea ni-se va părea dulce, iar dacă Dumnezeu va avea alte planuri, să fim siguri că orice gânduri bune, nu vor rămânea nerăsplătite. Să zicem și noi cu sf. apostol Andrei: „O prea bună cruce, de mult te-am dorit ca să mă desparți de oameni și să mă redai Stăpânului meu Isus, devreme ce Acel ce m'a răscumpărat prin cruce, vrea să mă primească tot prin cruce!”

Sf. Andrei s'a bucurat la vederea crucii sale pentru că ea l-a făcut să moară cași divinul Mântuitor. Când noi vom vedea apropiindu-se crucile și suferințele, gândul că și Isus le-a suferit toate acestea și încă și multe altele cu mult mai mari, zic gândul acesta, ne va întări pentru a suporta și îndura totul cu resemnare și curaj. Dar, în loc de-a imita pe acest sf. apostol, noi tremurăm și ne te-

mem de cel mai mic neajuns; pe care-l întrezărim că va veni asupra noastră. Gândul la Isus ne va îndulci suferințele, iar frica ne va îngreuna situația noastră!

Să ne gândim că n'a fost sf. Andrei care a dus crucea, ci crucea a fost aceea care l-a dus pe el. Dacă ne vom purta crucea — adică necazurile noastre — cași el, să fim siguri că ea ne va purta pe noi și nu ne va stânjeni—ori împiedica—deloc, în treburile noastre, ci ne va ajuta să înconjurăm toate primejdiile cari ar putea să ne fie spre pierzare. Iar dacă nu ne vom purta bucuroși crucea, va trebui s'o târim după noi văietându-ne. Căci în lumea, aceasta nimeni nu este scutit de cruce; și acela îi va simți mai ușoară greutatea, care o va purta mai bucuros, din iubire față de Dumnezeu. Bine zice sf. Augustin, că: *Crucea este o corabie, și nimeni nu poate trece cu bine peste marea acestei vieți, dacă nu-i dus de crucea lui Isus Hristos!*"

(Traducere) Alin Vania

Pe marginea unei cuvântări Ocupându-se sub acest titlu „Farul Nou” din București No. de Crăciun 1937 de cuvântarea I. P. S. mitrop. Visarion Puiu pune la punct pretenția acelor frați ortodocși cari vor să facă

întâi neuniți pe toți Români și pe urmă cu Bulgarii, cu Sârbii, cu Grecii și alte neamuri de acestea slavo-bizantine să facă eventual, unirea cu Roma. Ei uită porunca Apostolului: Nu e voie să faci rău în vederea unui bine închipuit: adică scopul nu sfințește mijloacele. „România și Români în acest caz” — zice „Farul Nou” — „ar fi destinați să rămâie tot în coadă. Demnitatea lor le poruncește să se unească cu Roma singuri și înainte de ceilalți. Acesta este unicul mijloc pentru Români de a-și asigura în Biserica Universală rolul de care au fost lipsiți din pricina ambizițiilor slavo-bizantine. Numai așa putem noi a ne unifica cu toți suflătește și a contribui efectiv la unirea sfințelor lui Dumnezeu biserici, așa cum ne rugăm noi cu toți”.

Ce scrie I. P. Sa mitropolitul Gurie al Basarabiei despre I. P. Sa mitrop. Visarion și despre patriarhul Miron Cristea? După ce arată cum îi prizonieru confrății mitropolți și episcopi „camilașca albă”, primită în derdela Societatea femeilor române ca o amintire de podobă ce o purta altă dată, la fel, înaintașul său Gavril Bănulescu Bondoi, scrie textual: „Prea Sfințitul Visarion al Hotinului (acum al Cernăuților) a împănătoate autoritățile cu telegrame alarmante

ca să fiu oprit din cutreerarea pe care aș face o în mod necanonic în eparhia Prea Sfinției Sale, umblând îmbrăcat cu comil-fcă albă. — Faptul acesta, adaugă I.P.S. Gurie, nu l-a împiedicat pe I. P. Sfințitul Visarion ca atunci când a ajuns mitropolit al Bucovinei, să se îmbrace în toate culorile virginii și sta-coji etc, ca un cucurbeu”.

* * *

Dar puțin înainte de această declarație — e vorba de o declarație a I.P.S. patriarh Miron Cristea despre tratament eg l — în „Apostolul”, curierul arhiepiscopiei Bucureștilor, s'a publicat un raport al secției economice către ațunarea eparhială, despre modul cum s'a constituit Palatul Patriarhiei. În ce privește soecificarea cheltuelilor, se reproduce numai ce s'a spus cu:

- a) Nișa patului din do mitor cuperdelile necesare 150.000 lei;
- b) S'a tapetat nișa patului 59 863 lei.

Sute de mii pentru un pat. „Nu unii să s fere, iar alții să trăiască în belșug” a strigat Patriarhul.

În continuare I.P.S. Gurie arată, cu câtă ușurință se dă aprobare de cheltueli de sute de mii de lei pentru un pat, iar lui nu i se încuviințează sumele cheltuite cu viz tele cano-nice Unde e dreptatea? (Vezi Mitropolitul Gurie al Basarabiei, Procesul și apărarea mea. Denuntarea complotului apocaliptic, Bucurasti, editura ABC 1037 pag. 256—257) Și acești oamenii cred ca ne pot cuceri?

Calendar săptămânal.

9—15 Ianuarie 1938.

- 9. Dumineca după Botez
ap. Efez. 4, 7. Evg. Mat. 4, 12.
M. Polieuct † 259.
- 10. Luni P. Grigore al Nissei
- 11. Marți C. Teodosie † 529
- 12. Mercuri M. Tațiana
- 13. Joi M. Ermil și Stratonice
- 14. Vineri PP. uciși în Sina † 299
- 15. Sâmbătă P. Pavel Tiveul † 340

La 15 Ian. soarele răsare la 7.44, apune la 16.35 ore.

„Fraților! Fiește cui din noi s'a dat darul după măsura darului lui Hristos. Pentru aceea zice: Suindu-se la înălțime, robita robime, și a dat daruri oamenilor. Însă ce este suitu-s'a fără numai că s'a și pogorât întâiu la părțile mai de jos ale pământului. Cel ce s'a pogorât este acelaș, care s'a și suit mai pe sus de toate ceriurile ca să umple toate. Și el a dat pe unii apostoli și pe alții proroci, pe alții evanghelisti, pe alții păstori și dascăli, spre săvârșirea sfinților la lucrul slujbei, spre zidirea trupului lui Hristos, până ce vom ajunge toți la unirea credinții și a cunoștinții Fiului lui Dumnezeu întru om desăvârșit la măsura vârstei plinirii lui Hristos”... „... voi să nu mai umblați ca păgânii, carii umblă întru deșărtăciunea minții sale, întunecați fiind la minte înștrăinați de viața lui Dumnezeu pentru necunoștința, carea este întru ei, pentru împietrirea inimii lor...”

Efez. 4, 7—13, 17—18.